

DVA

NEDĚLE

Bylo ještě brzo, ale Will Steadman už cítil, jak se mu rozpálené slunce opírá do zátylku, přesně v místech, kde jeho vlasy začínaly řídnout. V pětatřiceti si na plešatění připadal mladý, ale jeho otec přišel o vlasy už ve čtyřiceti a starší bratr na tom nebyl o nic lépe. Měli před sebou horký den, alespoň hrozny zůstanou suché. Sklizeň, jediné dvoutýdenní období roku, kdy kvitoval počasí bez deště, byla v plném proudu. Hrozny nasáklé vodou by ředily šťávu vytékající z lisů.

Byla sice neděle, ale sběrače čekal pracovní den. Bylo nezbytné sklidit úrodu dřív, než se koncem týdne pokazí počasí. Zatímco stoupal po svahu nejrozlehlejší vinice elvingtonského vinařství, hodnotil, co se podařilo zvládnout předchozí den a kolik práce je ještě před nimi. Sběrači postupovali svižně, ale Elvington patřil k největším vinařstvím v regionu. Cesta k cíli byla ještě dlouhá.

Kráčel po příjezdové cestě k obrovské výrobní hale z vlnitého plechu. Za ní stála menší dřevěná stodola a rozkládala se pastvina, na které se po dobu sklizně utábořila skupina zahraničních sběračů. Slyšel, jak se pomalu probouzejí, změt mužských a ženských hlasů, duté bouchnutí dveří provizorní sprchové buňky. Za ním, někde mezi řádky vinné révy, něco zafunělo.

„Dylan!“ zvolal, otočil se a rovnou si přidřepl.

Whippet k němu doběhl a čenichal po pamlsku, Will pro něj ale nic neměl, a tak ho jen podrbl za ušima. Pes patřil Mariettě a během sklizně měl zůstat v oplocené zahrádce u statku.

„Tak pojď!“ povzdechl si a narovnal se.

Pes ho po betonové cestě k hlavní budově vinařství následoval jen pár metrů, pak se rozběhl za zvuky sběračů, kteří zrovna snídali. Will se zastavil u dveří, poslal Mariettě zprávu, aby si pro psa přišla, a sáhl do kapsy pro klíče.

Uvnitř prostorné budovy bylo příjemně chladno a v tuhle hodinu ještě i klid. V průběhu dne se to tu naplní hlukem – zdviž s ocelovou klecí na vnější straně budovy začne vyvážet do patra bedny hroznů, které se pak nasypou do obřích lisů. Rachot strojů a výkřiky pracovníků, kteří se budou snažit ho překřičet, se budou odrážet od kovových stěn a střechy. Když budou celý den sbírat rychle, lisy se nezastaví dlouho do noci.

Ačkoli veškeré vybavení zkontroloval už předchozí večer, vystoupal po točitém schodišti do patra, aby si všechno prošel ještě jednou. První hrozny měly dorazit za necelou hodinu, musel mít jistotu, že jsou připraveni. Pak sešel znovu dolů a obešel obří fermentační nádoby, které lemovaly stěny haly.

Zaklepal na dřevo, konkrétně na jeden z dubových sudů, které stály vyskládané v řadě uprostřed místnosti – zatím šlo vše podle plánu. První ze dvou nejnáročnějších týdnů v roce měl za sebou a pomalu začínal mít pocit, že se konečně může zase trochu nadechnout. Celý provoz měl na starost on.

Bylo to jeho panství, alespoň tak o tom sám přemýšlel.

Při kontrole poslední nádoby ho vyrušil nějaký zvuk. Stál bez hnutí a trochu naklonil hlavu.

Zase. Znělo to jako dětský pláč. To ale nedávalo smysl. Aurora, Johnny i Mariettina roční dcera odjeli před sklizní k Johnnyho rodičům, aby se Marietta mohla naplno věnovat lisům. Pokrčil rameny – třeba ji kvůli něčemu přivezli zpátky. Přešel k řadě nádob na druhé straně místnosti.

Když ale došel na konec fermentační haly, pláč zesílil. Nebylo přece možné, aby Auroru slyšel až sem.